

Cesta nahoru LIII. - Přijměte zodpovědnost za své činy

V průběhu historie si talentovaní a efektivní vůdčí lidé uvědomovali, že přijmou-li zodpovědnost za své činy, a především za ty s méně než kýženým výsledkem, vyšlou tím svým stoupencům jasný signál o svém charakteru a zralosti.

Totéž platí i pro podřízené z pohledu jejich šéfa. Podle vyspělosti osobnosti jsou na ni kladeny klíčové projekty, posuzuje se, zda je hodna povýšení. Na základě toho se rozhodujeme, jestli někomu důvěřovat, či ne. Schopnost vzít na sebe zodpovědnost bezpochyby nejsilněji vypovídá o naší povaze.

Následující příhoda se mi stala už před mnoha lety, ale nikdy nezapomenu, co pro mě znamenala. Bylo mi teprve pět let, ale dodnes si pamatuji, že se odehrála v sobotu odpoledne. Matka mě požádala, abych s ní zajel do města na pravidelný měsíční nákup.

Vždy jsem se na to těšil, protože zpáteční cesta domů znamenala zastávku v cukrárně. Toho dne jsme se blížili ke vchodu nádherného, starého obchodního domu L. S. Ayres & Co. a já chtěl být už co nejdříve uvnitř, abych mohl objevovat všechny tamní poklady. A tak jsem ve dveřích předběhl jednu postarší dámu právě ve chvíli, kdy už natahovala ruku po madle otočných dveří. Jakmile jsem byl uvnitř, ohlédl jsem se po matce. Procházela dveřmi za tou starší dámou a v očích měla výraz, který říkal: "Ani se nehni!"

Poté ke mně přišla, chytila mě za ruku a povídá: "Tak mladý muži, teď pěkně půjdeš a té paní, kterou si předběhl, se omluvíš. Zachoval ses moc špatně a nevychovaně!" Spadla mi čelist a snažil jsem se vypadat co nejbezmocněji, ale matka neměla na výmluvy náladu.

Vedla mě davem k té staré dámě, již jsem urazil, a asi metr za ní mě pustila. "Tak, teď se pěkně omluv!" procedila tiše mezi zuby, abych to uslyšel jen já. Žena stála před dveřmi výtahu a čekala, až se otevřou. "Paní, omlouvám se, že jsem vás předtím předběhl," pronesl jsem hlasem plným zahanbení. Žena se rozhlédla a viděla, že mě posílá matka. "Děkuji za omluvu, mladý muži. Víím, že to pro tebe nebylo jednoduché," řekla mi. Dveře se otevřely, ona pozdravila pokynutím hlavy a vešla.

Cestou domů mi matka vysvětlila, jak je důležité, aby lidé dovedli přiznat svou chybu, přijmout hanbu a pak hned podnikli něco, aby chybu napravili. Nabídnout třeba omluvu a poučit se z chyby, aby se už neopakovala. Trvalo mi ještě roky, než jsem pochopil, co mi tím říká: chybovat je běžné, všichni se omylů dopouštíme. Převzít odpovědnost za svou chybu už však tak běžné není. Ale je to důležitý rys, který naznačuje vyzrállost a vůdcovské vlastnosti.

Celá léta jsem ponaučení z tohoto příběhu využíval při pohovorech s kandidáty na různé pozice. Vždy jsem je žádal a dodnes žádám, aby uvedli příklad svého neúspěchu. Velmi pozorně poslouchám způsob, jakým onu situaci popisují.

Pokud mluví o druhých, o vnějších vlivech, ekonomii, špatném plánování šéfů, o všem možném, jen ne o sobě samotných, je to pro mě varování. Když navíc nevysvětlí, jak se poučili z neúspěchu, který možná změnil jejich chování, ztrácím důvod s nimi dále hovořit.

Řekli mi totiž vše, co jsem potřeboval vědět: jejich ego nepřijme prohru, a tak nejspíše budou neustále opakovat stejnou chybu dokola. Když někdo popisuje neúspěch a nešetří při tom první osobu jednotného čísla, vysvětlí mi, jak se z onoho zážitku poučil. Říká mi tím také vše potřebné, co potřebuji vědět: dokáže přijmout prohru, poučit se z ní a na další cestě se nejspíš vyhne stejnému omylu jako v minulosti.

Když přijmete zodpovědnost za své činy, stane se něco zvláštního - ukážete sami sobě i ostatním, že si zasloužíte jejich důvěru a respekt.

Pepper de Callier, předseda Bubenik Partners